

тя сама или чрѣзъ своитѣ членове водѣше пространна кореспонденция не само съ всички почти бѣлгарски общини и отсамъ, и отвѣдъ Стара и Рилска планина, но още и съ лица, настоятелства и извѣстни учреждения въ нѣкои градове вѣнъ отъ турската империя, каквито бѣха между други Одеса, Москва и Петербургъ, Букурещъ и Болградъ, Браила, Галацъ и Крайова, Бѣлградъ и Загребъ, Буда-Пеща и Виена, Марсилия и Парижъ, Манчестеръ и Лондонъ. Като такава, тя имаше не само пристѣпъ, но въ много случаи и дѣйствително влияние прѣдъ Високата Порта, влияние упражнявано всѣкога въ полза на общенародното дѣло.

Въ Цариградъ имаше и ги има и до днесъ държавно медицинско училище, а по-послѣ и единъ държавенъ французски лицей. И въ двѣтъ тия учебни заведения християнскитѣ ученици се приимаха не направо, а по прѣпорѣжка на отдѣлнитѣ християнски общини чрѣзъ надлежното духовно началство. Понеже, до разрѣшаването на църковния въпросъ бѣлгаритѣ нѣмаха свое особно духовно началство, то и приимането на бѣлгарски ученици въ тия заведения срѣщаше не малко мѣнотии. Бѣлгарската въ Цариградъ община положи всички усилия прѣдъ турското правителство да се признае и ней правото да може и тя да настанява въ тия учебни заведения бѣлгарски младежи, прѣпорѣжвани направо отъ нея. И тия ѣ усилия се увѣнчаха съ пълненъ успѣхъ. И не единъ и не двама млади бѣлгарски момци постѣпиха въ тия държавни учебни заведения съ прѣма прѣпорѣжка отъ бѣлгарската въ Цариградъ община. Авторътъ на тия бѣлѣжки съ покъртено сърдце си спомнува тукъ, съ каква радостъ и съ какво удовлетворено народно честолюбие разказваха до послѣднитѣ си дни за постигнатата сполука по тоя важенъ на врѣмето си въпросъ